
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

TINAWAG AKONG PAMANGKIN NI GNG. WILKINSON

THE FAMILY · 12

Isang mainit na Linggo, Agosto 23, 2026, katulad ng marami pang iba.

Ang mabilis na tanghalian ay hindi isang pagbibigay kundi isang ritwal. Ang maikling pahinga sa hapon ay isang eksepsiyon, ipinagkakaloob lamang upang makabalik sa normal ang di-pangkaraniwang taas ng dopamine na nalikha kaninang umaga matapos ang isang di-inaasahang pangyayari: ngayong araw, inilagay ng Bing ang isa sa aking mga pahina sa unang puwesto sa web para sa isang paghahanap na kaugnay ng aking ina, ang Gillette.

Mula sa ikalawang puwesto, nakamasid ang aking lolo, at ngumingiti.

Mukhang hindi siya galit.

Natuklasan ko rin ngayong araw na nilisan ni King Camp Gillette ang mundong ito noong Hulyo 9, 1932.

Sa sandaling mabasa ko ang petsa, halos mapatalon ako sa aking upuan.

Ang sarili kong proyekto, ang gillettenarrative.com, ay isinilang noong Hunyo 9, 2026.

Siyamnapu’t apat na taon matapos ang kanyang kamatayan.

At, ayon sa mga kasunduang ginawa ko sa aking sarili, tatlumpu’t tatlong taon bago ang aking nakaplanong paglisan sa 2058.

Kapag nagsisimulang magtagpo ang mga petsa, kapag nagsisimula silang magkadugtong nang may di-inaasahang katumpakan, natutukso ang tao na maniwalang may iba pang algorithm na kumikilos—isang algorithm na ang anyo ay halos walang pagkakahawig sa mga nakasanayan na natin.

Gaya ng dati sa mga sandaling tulad nito, sinasamahan ako ng jazz na nasa wikang Ingles.

Ito na lamang ang musikang likas na tinatanggap ng aking isip ngayong tumahimik na ang mga gitara at mandolin ng aking pamilya, sa karaniwang batas ng kalikasan.

Pagkatapos ay binubuksan ko ang aking email.

Isang matalas na dagok ang dumarating nang tuwiran sa puso.

Sumusulat si Samantha mula sa London.

Siya ang apo ni Gng. Wilkinson.

Ang aking Tita Maggie.

Ang ginang ng magkakrus na espada.

Ang babaeng, hindi pa natatagalan at sa harap ng buong pamilya niya, ay tinawag akong pamangkin.

Simple ang kanyang mensahe.

Pumanaw na si Gng. Maggie Wilkinson.

Sa sarili niyang kahilingan, dahil sapat ang pagkakakilala niya sa akin para mahulaan ang magiging reaksiyon ko, ipinaalam lamang ang balita matapos maganap ang paglilibing.

Ingles kami.

Isang luha ang nakahahanap ng kanyang lugar.

Ang kamatayan ay hindi kailanman magandang bagay.

Isa lamang itong bagay na hindi mo talaga inaasahan.

Sa lahat ng babaeng nakilala ko sa aking buhay, isang maikling kabanata lamang ang sinakop ng tita kong ito na hindi ko kadugo.

Gayunman, mahalaga ang kanyang papel.

Tinulungan niya akong maunawaan na ang aristokrasya ay hindi lamang matatagpuan sa mga titulo, mga eskudo de armas, o mga minanang pribilehiyo.

Umiiral ito sa mga kaugalian.

Umiiral ito sa asal.

Umiiral ito sa katangiang madalas tawagin ng mga nagsasalita ng Ingles na aplomb.

May mas simpleng salita para dito.

Klase.

Isinusulat ko ang liham na ito para sa kanya.

Para sa kanyang pamilya.

Para sa aking sarili.

Para sa bawat mambabasang maaaring dumating dito balang araw.

At nagsisimula ako sa iisang pangungusap na kabisado ko:

Tayo ay kung ano tayo dahil sa mga taong nakikilala natin, at walang makaaagaw niyon sa atin.

Madalas abusuhin ng panitikang medikal ang awtoridad na kusang ipinagkakaloob ng mga pasyenteng nangangailangan ng

katiyakan.

Madalas nitong sabihin sa atin kung ano ang maginhawa.

Mas bihira kung ano ang mahalaga.

Sinasabi nila na ang mga batang mula pagkasilang hanggang limang taong gulang ay walang alaala.

Na hindi nila ito napananatili dahil hindi pa nabubuo ang mga kinakailangang estrukturang kognitibo.

Ayon sa teoryang iyon, bawat isa sa atin ay dapat may dalang limang taon ng dilim.

Gayunman, naaalala ko ang mga sampal ng aking ina.

Naaalala ko ang mga sampal ng aking mga guro sa kindergarten.

Hindi ko naaalala ang mga bilang.

Nagsimula sila sa pares at hindi kailanman natapos sa gansal.

Halos ganoon din ang mga dagok na tinatanggap natin bilang mga nasa hustong gulang.

Walang nagbibilang sa mga iyon.

Hindi ito iniimbak ng alaala bilang mga estadistika.

Tahimik nitong idinedeposito ang mga iyon sa loob ng kaluluwa.

At makalipas ang mga taon, iwini-withdraw nito ang mga iyon bilang pagsulat.

Paalam, Tita Maggie.

Nawa'y tanggapin ka saanman nagpapatuloy ngayon ang iyong paglalakbay.

Mananatiling magkakrus ang mga espada hanggang sa araw na dumaan ka sa ilalim ng mga ito.

Paalam magpakailanman.

Ang Iyong Pamangkin.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️